

15 APRIL 1925

No. 8

30e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Alsdan zal de Koning zeggen tot degenen die tot zijn rechterhand zijn:
Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft dat Koninkrijk hetwelk
u bereid is van de grondlegging der wereld. Matth. 25: 34.

VOORUITGANG EN GEEST VAN ZENDINGSWERK *)

Door JAMES E. TALMAGE,
van den Raad der Twaalven.

Van de eerste rij stoelen, deze groote plaats met haar reeks kansels aanzien, zie ik een aantal mannen, die allen voor deze verantwoordelijke roeping in de Kerk geroepen zijn. Zij zijn de presidenten van zendingen. Wij zijn bevoorrecht geweest enkelen van hen te hooren en ook twee anderen, die zoowel leden van den eersten Raad der Zeventigers zijn, als voorloopige zendingspresidenten. Deze mannen zijn de gezagvoerende leiders van het leger zendingen, die in de wereld arbeidzaam zijn. Het verslag, wat u van hen gehoord hebt, en die u van conferentie op conferentie hoort, en de vele persoonlijke verslagen, die u van uw zonen, uw dochteren, uw echtgenooten, die leden van dit leger zijn, ontvangt, dragen getuigenis tot u, dat het zendingswerk vooruit gaat, zoowel als het altijd vooruitgang gemaakt heeft, en mogelijk beter dan vroeger.

De wederwaardigheden van de laatste jaren van oorlogvoeren, hebben vele menschen tot een toestand van overdenking gebracht. Velen, die zorgeloos en onverschillig geweest zijn, zijn geleid om te overwegen wat dit leven beteekent met betrekking tot het leven dat voor ons ligt. Velen, wier oogen gesloten zijn geweest, luisterden thans gretig naar de radio-boodschap, die hen zal bevredigen;

*) Toespraak, gehouden in den tabernakel Salt Lake City, Utah, tijdens de zesde bijeenkomst van de Algemeene Conferentie, 5 October 1924.

en het komt somtijds op een onverwachte wijze en door onvoorziene middelen. Deze, de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, zou niet en kon niet zijn wat zij heden is, ware het niet door ons zendelingen-systeem. Thans zijn er bijna, of geheel twee duizend zendelingen in het veld, zooals u hedenmorgen verteld werd, en velen gaan en enkelen keeren terug, ik durf zeggen onafgebroken. Nauwelijks gaat er een week ongemerkt voorbij door het terzijde zetten van een nieuw gezelschap van zendelingen, die uitgaan het Evangelie van Jezus Christus tot de natiën der aarde te prediken.

Ik ben wel bewust van het feit, dat sommige menschen een weinig achterdocht hebben en wat zij denken slechts een vermoeden is van onze zijde om zendelingen onder hen te zenden. Zij denken dat wij zouden arbeiden zooals sommige der hedendaagsche kerken werken onder de half-beschaafde menschen en heidensche natiën, die nog niet zoover gekomen zijn een kennis van den Heer en Zaligmaker der menschen te hebben. Wij zenden onze zendelingen niet alleen naar die menschen, maar ook naar degenen, die zichzelf onder de verlichte Christenen rekenen. Onze zendelingen gaan met een boodschap, niet met een bevel. Zij gaan met een geest van overtuiging, en slechts een gehoor, een eerbiedig gehoor vragende; want zij hebben iets van waarde aan te presenteren. Ons zendelingen-systeem zou nauwelijks gerechtvaardigd worden, indien wij niet iets met zekerheid aan te bieden hadden, niets meer dan de mindere verschillen in kerkgebruik en geloof, zooals sommigen de groote hedendaagsche benamingen onderscheiden. Ik kan de menschen niet kwalijk nemen, dat zij ongeduldig over zulke verwante kleinigheden worden; maar wij hebben iets dat onder geen ander volk op den aardbodem gevonden kan worden. Dit is geen gelegenheid tot egoïsme, het is een ernstig feit.

Wij beweren niet alleen dat Jezus Christus de voorverordineerde en werkende Zaligmaker van het geslacht is; niet alleen dat, maar wij beweren dat geen verordening tot Zaligheid met gezag bediend kan worden, behalve onder Zijn volmacht en dat deze volmacht vastgesteld en persoonlijk is. Dat is de reden, dat deze mannen, jong van jaren en van middelmatigen leeftijd, somtijds bejaard, en in kleiner aantal deze vrouwen, in de wereld uitgaan met een verkondiging, dat in deze dagen volkomen in overeenkomst met de voorspellingen van oude profeten is en met het woord van den Heere Jezus Christus Zelfen, terwijl Hij in het vleesch was, dat Hij wederom van den hemel gesproken heeft en nog spreekt om de zaken te besturen van de Kerk welke Zijn naam draagt, de naam door Hem gegeven, niet gegeven door een menschelijke onderstelling, maar met gezag opgedragen en gegeven. Wij zenden geen zendelingen uit om leden van andere kerken, of de sekten en instellingen van georganiseerde lichamen aan te vallen of

af te breken. Wij zenden ze uit om de besliste leer van het herstelde Evangelie te prediken, welke de leer van het Evangelie van ouds is, aldus sprekende van het Evangelie volgens de periode van haar prediking op de aarde. Wij zijn merkwaardig als een volk voor dit zendingswerk.

Er komt op het oogenblik een gesprek tusschen een bisschop van een der groote kerken van vandaag en mijzelf, van eenige jaren geleden in mijn gedachte. Hij had het plan van organisatie en werking van deze Kerk eenigszins bestudeerd en zeide tot mij: „Er zijn twee dingen, die uw Kerk kenteekenen, welke ik gaarne in de onze zou zien ingevoerd worden”. Ik zeide tot hem: „Bisschop, ik weet welke zij zijn, maar ik zou gaarne het genoegen willen smaken ze door u te hooren verklaren”. In denzelfden geest van welwillendheid en vriendschap antwoordde Hij: „Welnu, ik zal u zeggen of u juist of verkeerd bent, indien u mij wilt vertellen welke twee ik in mijn gedachte heb.” Ik zeide: „Ze zijn ons zendingen-systeem en ons tiende-systeem”. „U hebt gelijk.” „Welnu, bisschop, waarom voert u ze niet in in uw kerk, indien u zoo verlangend is ze in uw organisatie te hebben”? „Wel”, zeide hij, „eerlijk gesproken, ik weet het niet; ik kan enkele moeilijkheden zien, maar ze zijn klein. Ik denk dat ze wel overkomen kunnen worden. Toch buiten deze schijnt er een groote hinderpaal voor te zijn.” „Zekerlijk”, zeide ik, „dat is zoo. Mag ik mijn meening weergeven tot de reden waarom uw groote kerk deze kenteekenen niet ingevoerd heeft?”

„U kunt het tiende-systeem niet met succes invoeren en teweegbrengen, want de tiende is heilig, en niemand dan mannen die het Heilige Priesterschap dragen in daad en niet slechts in naam, kunnen het aanraken. De handeling der tiende is bepaald geworden in de wet van den hemel geopenbaard. Zoo was het in de dagen van het oude Israël. Zoo is het vandaag, en, bisschop, van hetgeen u alreeds in ons gesprek bekend heeft — hetwelk voor mij zeer aangenaam was — weet u dat u geen enkelen priester of zelfs geen Leviet in uw kerk heeft, die de tiende met autoriteit kan aanraken.” Wij gingen over op het andere kenteeken.

„Waarom kunnen wij uw zendingen-systeem niet hebben?”

„Omreden, bisschop, indien u trachtte het in te voeren, het eerste zou zijn wat u deed, een salarislijst op te maken, zooveel voor de presideerende beambten en zooveel voor de reizende bedienaars; en in de tweede plaats de mannen en vrouwen van uw kerk zouden niet antwoorden indien u ze riep. U weet dat.”

Ik ging voort en sprak hem toe, zooals ik thans tot u spreek: „Denkt u een oogenblik dat de duizenden en duizenden jonge zendingen, die uitgaan en teruggekomen zijn, vervuld met den geest van hun werk, hun energie in dat werk gebruikt zouden hebben indien zij voor salaris werkten, voor een salaris in de termen, zooals de bankiers het gebruiken? Denkt u dat voor een oogenblik?

Wij nemen onze jonge mannen en jonge vrouwen van aangename eerste-klas tehuisen, voorzien van de gemakken van het moderne leven, en zenden ze uit, misschien in de bosschen van het Zuiden, waar zij zich moeten behelpen met wat men noemt tamelijk ruwe spijs en onvoldoende gemakken. Zij glimlachen er om en verheugen zich in de ondervinding en werken zooveel te meer. Ik ben onder hen geweest. Ik ben met een iegelijk van deze eerwaarde mannen, waarnaar ik verwezen heb, in hun respectieve velden geweest; ik heb met velen van hen gereisd door hun geheele zendingen. Ik heb de ouderlingen in kleine gemeenten en conferenties en omstreken ontmoet; heb ze in de bosschen en in de bergen, steden en op de hoofdwegen en zijwegen ontmoet. Ik heb met hen van den geest genoten, en heb daar een geest gevoeld, dien geen man ooit kan ontwikkelen door het motief van geldelijk loon.

Ons zendelingen-systeem is bewerkt zooals God het heeft ingesteld. Deze mannen en vrouwen gaan uit met vertrouwen op God, en naast degenen die uitgaan, bid ik, dat u niet degenen zal vergeten, die thuis blijven; die waardige vaders, die eervolle God-liefhebbende moeders en ook broeders en zusters, die werken, ja, hard werken, zoodat ze het gebrek aan middelen kunnen aanvullen, dat door hun zonen en dochteren of andere familieleden in het zendingsveld vereischt wordt. Want, het zij in herinnering gebracht, dat onze zendelingen alles aannemen wat hun geofferd wordt, dat zij mochten noodig hebben — een maal, een jas, een paar schoenen, huisvesting — een iegelijk, die zulks offert in den tijd dat het noodig is, zal uitvinden dat zijn offer aangenomen wordt, en een zegening bij hem gelaten wordt. Maar allen zijn niet zoo gewillig om te helpen; en er is een „tekort” in ieder geval, en dat wordt vereiffend door de middelen van het tehuis. Weet u dat als wij het verdiende vermogen van onze zendelingen zeer laag berekenen, en overwegen hoeveel dat bedraagt gedurende de drie jaren in het veld, en ook de middelen overwegen, die zij gebruiken om naar hun arbeidsveld te reizen, en het reizen in hun velden, dat het totaal meer dan een millioen dollar (twee en een half millioen gulden) per jaar uitmaakt? Zij doen dit omreden de geest van hun roeping op hen rust. Zij gaan uit met deze zekere boodschap tot het volk, en u kunt een zending geen grootere vreugde schenken dan goed naar hem te luisteren als hij zijn boodschap verklaart, en dan in een vriendschappelijken geest daarover te spreken. U zult bemerken, dat hij niet tracht u te dwingen. Maar waarom spreek ik tot u in den tweeden persoon, u Heiligen der Laatste Dagen? U weet dat de zending het Evangelie niet tracht op te dringen aan de menschen in de wereld; hij tracht het tot hun overweging aan te bieden, altijd biddende dat de Heer een getuigenis in het hart van den hoorder of hoorders wil planten, of hij de waarheid spreekt of niet.

Deze zendelingen komen thuis, na in verbinding gebracht te zijn

met leden van feitelijk al de groote godsdienstige benamingen der wereld, indien mogelijk standvastiger in de waarheid en in hun overtuiging, dan toen zij uitgezonden werden. Zij hebben iedere gelegenheid gehad tot vergelijking, iedere vaardigheid tot onderscheiden oordeel; en zij komen thuis, zich verheugende in de zekere kennis, die met hen geweest is, als een vriend bij dag en bij nacht, den geheelen tijd dat zij in het veld geweest zijn. Is het niet een wondervol werk? En het zal niet ophouden zoolang er zielen gewillig zijn de boodschap aan te nemen. Wij gebruiken de pers, en de pers is een machtige zending, maar dit persoonlijke werk zal voortgezet worden. Ik heb de opmerking door enkelen gehoord — ze is zoo onbeduidend, dat ik misschien niet zou moeten stoppen om ze aan te halen — bij de enkelen, die niet geheel overeenstemmen met dit systeem, dat ons zendingswerk boven ons hoofd groeit en een omwenteling tot stand zal moeten brengen en het doen verdringen door iets beters en wat meer met den tijd overeenkomt. Wat is beter, en wat komt meer met den tijd overeen dan de methode van een man, die een ander nadert met de waarheid, en daarvan getuigt in allen ernst? En toch met alle nederigheid, eerlijk in zijn getuigenis, slechts den anderen man vragende te luisteren, zet de nederige zending zijn werk voort, want onze zendelingen hebben een weinig van den geest van de verdichtingen van den ouden zeeman, zij zijn niet tevreden, tenzij zij iemand hebben om te luisteren naar hetgeen zij hun te vertellen hebben, want zij kennen de waarde van hun boodschap. Herinnert u zich niet toen Andreas den Christus herkende tijdens het begin van de bediening van den Heer in het vleesch, hoe de man zich van die gezegende tegenwoordigheid vandaan rukte en weg spoedde om zijn broeder Petrus te vinden om hem te vertellen wat hij gehoord had? Het was zoo vreugdevol, iets zoo nabij het ongeloofelijke. Wij hebben den Messias gevonden; kom en zie voor uzelf, kom en luister. Toen hoorde de vriendelijke Filippus Hem en hij ging weg om Nathanaël te vinden. U kent hem, nietwaar, die Israëliet zonder bedrog? De woorden van Filippus maakten indruk op hem en de Heer sprak hem aan bij zijn naam. Filippus en Nathanaël verwonderden zich daarover. Lees dan wederom aangaande die vrouw bij de fontein Jakobs in Samaria. De getuigenis, die Jezus aan haar gaf, dat Hij de Messias was, zonk in haar hart, en zij haastte zich terug naar de stad en vertelde het aan het volk; en zij kwamen uit, een groot aantal van hen om te Hem te zien en te hooren. Wat van Lehi en zijn visioen, waarin hij zichzelf vond vruchten plukkende van een prachtigen boom bij een stroom. Hij vond dat de vruchten heerlijk waren, en meer dan alleen goed van smaak; en zijn eerste gedachte was aan zijn vrouw en kinderen. In het visioen zag hij hen op een afstand, en wenkte tot hen, en riep tot hen om te komen en ervan te nemen. Zoo roepen de zendelingen van de Kerk van Jezus Christus van de

Heiligen der Laatste Dagen tot de natiën: „O, kom en neem deel! Dit is het brood des eeuwigens levens.

De Heer heeft verklaard dat in dezen dag en tijd dienstknechten door Hem uitgezonden zijn, en dat Hij de wereld verantwoordelijk zal houden voor de boodschap die zij brengen. In de aller-eerste afdeeling van het Boek van hedendaagsche openbaring, het Boek van Leer en Verbonden, lezen wij: „En de stem van waar-schuwing zal tot alle volken zijn, door de monden Mijner discipelen, die Ik in deze laatste dagen verkozen heb.” Dat beteekent onze zendelingen, en degenen die over hen presideeren in hun werk; en de Heer gaat voort: „En zij zullen voortgaan en niemand zal hen tegenhouden, want Ik, de Heere, heb hun geboden.” Niemand is nog in staat geweest de stem van den zending, die voortgegaan is met het Woord Gods, te stoppen. Het is waar, het gepeupel heeft hen voor een oogenblik gestild, maar zij zijn in staat geweest wederom hun stemmen te verheffen. Opschuddingen zijn slechts plaatselijk geweest.

„Ziet”, zeide de Heer, „dit is Mijn gezag, en het gezag Mijner dienstknechten”, en zoo voort in die eerste afdeeling. Lees voor uzelf.

Dat de Heer voort zal gaan Zijn zegel en zegening en goedkeuring op het werk van de zendelingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te plaatsen, bid ik in den naam van Jezus Christus. Amen.

BREEK UWE BANDEN EN WEES VRIJ.

Door JAMES E. TALMAGE.

Er zijn twee klassen van slaven, die weinig of geen pogingen doen om vrij te worden: 1°. degenen, die in lijfeigenschap geboren zijn, die geen beteren toestand kennen en bijgevolg hun lot als den natuurlijken en onveranderlijken last aannemen; en 2°. degenen die, ofschoon zij hun verachtelijken staat beseffen, door vrees en lafhartigheid afschrikken, of te lui zijn te trachten hun toestand te verbeteren.

De eerste klas wekt medelijden op, de tweede verachting.

Dan zijn er anderen, wien de slavernij kwelt, maar die hun lasten in stillen angst dragen, omreden zij niet weten hoe zichzelf te bevrijden. Van deze is sommigen slavernij opgedrongen geworden, terwijl anderen zichzelf in slavernij verkocht hebben.

Deze algemeenmakingen zijn van toepassing op het algemeen, de vereeniging, en persoonlijke verslavingen en op politiek, zedelijke en geestelijke gevangenschap.

Wij beweren dat vrijheid en persoonlijke vrije wil 's menschen geboorterecht is; en, bijgevolg dat iedere poging om ze omver te

werpen of te vernietigen in tegenstand is tegen het Goddelijk doel en wet.

Recht is het resultaat van harmonie met de wet van God; verkeerdheid is de overtreding daarvan en daarom de vrucht van zonde.

Gerechtigheid leidt tot vrijheid, zonde tot slavernij. Deze waarheid is in het licht gebracht in het veelomvattende voorschrift van den Meester: „Een iegelijk, die de zonde doet, is een dienst-knecht der zonde”. (Joh. 8:34.)

De gelegenheid van deze schoone verklaring is gedenkwaardig. Christus predikte tot het volk, toen een menigte van Farizeën en anderen zijn woorden uitdaagden en beproefden de autoriteit van den Heer om te prediken, te betwisten. Hij streed tegen goddeloosheid en omschreef haar onvermijdelijke gevolgen van lijden en slavernij in dit leven en in het hiernamaals.

„Jezus dan zeide tot de Joden, die in Hem geloofden: „Indien gijlieden in Mijn Woord blijft, zoo zijt gij waarlijk Mijne discipelen en zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.” (Joh. 8:31, 32.)

Door deze woorden, zoo rijk in zegening, zoo vol van gemak voor de geloovige ziel, werd de warboel opgehitst tot boos betoog. De belofte van vrijheid sloot in zich, dat zij nog niet vrij waren. „Wij zijn Abraham's zaad”, antwoordden zij, „en hebben nooit iemand gediend.” In hun dweperig vuur hadden zij de Egyptische slavernij vergeten, en de Babylonische ballingschap, en vergaten hun bestaanden toestand van verdrukking door Rome.

Jezus maakte het duidelijk, dat Hij niet alleen verwezen had naar vrijheid in natuurlijke of politieke zin, ofschoon hun valsche verloochening naar dit begrip verwees. De vrijheid, die Hij in 't bijzonder verkondigde, was geestelijke vrijheid; de grievende verdrukking, waarvan hij ze wenschte te bevrijden, was de lijfeigenschap van zonde; alhoewel hun toestand van algemeene onderwerping, de directe en voorspelde gevolgtrekking van hun overtreding was.

Voorwaar, de waarheid zal ons vrij maken!

Als de menschen hun harten voor de waarheid openen aangaande het bestaan en de houdingen van een persoonlijk God, de ware Vader van geesten; en voor de activiteit van Christus' staat als de Eerstgeborene dezer geesten, de Eeniggeborene Zoon van God in het vleesch, de voorverordene Zaligmaker en Verlosser van dit geslacht, en de Stichter van het eene en eenige plan tot zaligheid, zijn zij vrijgemaakt van de verlaagde en duistere verdrukking van valsche leeringen en van de verslaving, verschuldigd aan de dogma's van menschen, die de bedoelingen door menschelijke onwijsheid uitgedacht, verkondigen.

Wat van de millioenen, die nu onder de tirannie van autocratie zuchten omreden zij in slavernij geboren en opgevoed zijn, zij, die

de verhoogde waarheid van de gelijke rechten van de menschen niet kennen en in hun medelijdende onwetendheid hun zelf-aan-gestelde meesters als „Uebermenschen” beschouwen, wiens recht het is te regeeren?

Veel van de hedendaagsche slavernij is verschuldigd aan de combinatie van onwetendheid en luiheid. Velen zijn tevreden hun geestelijke zaligheid in de handen van pastoors en priesters te laten, niet lettend op het plechtige feit van hun persoonlijke verantwoordelijkheid. Wij, die de deugd van democratie bewezen hebben, kijken met bedroefde sympathie op de lijfeigenen van de auto-craten neer. Maar onze vrijheid bepaalt verplichting.

Mosiah, de laatste der Nephitische koningen, en rechtvaardig heerscher, koning in naam, maar die het volk als zijn broederen noemde en behandelde, maakte bekend dat de monarchie met hem zou sterven en dat daarna de natie haar heerschers door „de stem van het volk” zou kiezen. Hij vuurde massa's aan tot werking, door de waarheid van hun bekwaamheid en recht om zichzelf te regeeren, te verkondigen. Na de gebreken van het regeeren van koningen uitgelegd te hebben, vervolgde hij:

„Daarom, kiest door de stem van dit volk rechters, opdat gij geoordeeld moogt worden naar de wetten, welke u door onze vaders gegeven zijn; welk recht zijn en hen gegeven waren door de hand des Heeren. Nu, het is niet algemeen dat de stem van het volk iets verlangt tegen datgene wat recht is; maar het is algemeen voor de minderheid des volks, om datgene te verlangen wat onrechtvaardig is; daarom zult gij dit onderhouden en als uwe wet beschouwen om uwe zaken te regelen door de stem des volks. En indien de tijd komt, dat de stem des volks de ongerechtigheid verkiest, dan is het de tijd, dat de oordeelen Gods over u zullen komen; dan is het de tijd dat hij u bezoeken zal met groote verwoestingen, zooals hij tot dusverre dit land bezocht heeft.” (Boek van Mormon, Mosiah 29: 25-27.)

Het is verblijdend op te merken, dat de menschen acht gaven op dezen raad, hun eigen leiders kozen, en in vrijheid voorspoedig waren.

(*Improvement Era.*)

Ons hart is als de aarde. Er schuilt nog menige verborgen schat, dien wij door zelfonderzoek en door zelfkennis aan den dag moeten brengen.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: A. SIEVERTS

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voorspel.

Andante BY KERN.

Dolce p

AVONDMAALSVERS VOOR MEI 1925.

Terwijl wij van dit avondmaal eten,
 In Jezus' naam en met een zuiver geweten,
 Laat ons herinneren en zeker zijn,
 Dat onz' harten en handen zijn schoon en rein.

Naspel.

mf *Ret. pp*

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR MEI 1925.

(Mattheus hoofdstuk 6:9-13.)

Gij bidt dan aldus: Onze Vader, die in de hemelen zijt! Uw naam worde geheiligd,

Uw Koninkrijk kome, Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzoo ook op de aarde,

Geef ons heden ons dagelijksch brood,

En vergeef onze schulden, gelijk wij ook vergeven onzen schuldenaren,

En leidt ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den booze.

Want U is het Koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid in der eeuwigheid, amen.

PHILOSOPHIE VAN DE VERZOENING.*)

Hare tweevoudige uitwerking.

Geloof in de uitwerking van den dood van Jezus Christus als een middel van verzoening, waardoor de verlossing en zaligmaking mogelijk zijn gemaakt, is een noodzakelijk hoofdpunt van onderscheidenlijke Christengelooven. Dat geloof, indien door werken onderhouden, vormt een geloof in, of het aannemen van den Christus als de Eeniggeboren Zoon van God, en is ondersteund door de Heilige Schriften van alle eeuwen. Niettegenstaande is het feit van de Verzoening een groote mysterie voor de meesten van ons.

Moge er in herinnering gebracht worden dat de uitwerking van de verzoening tweevoudig is; 1°. verlossing van het menschelijk geslacht van lichamelijken dood, die in de wereld kwam als een gevolg van Adams overtreding; en 2°. zaligmaking, waardoor middelen van bevrijding van de persoonlijke zonde zijn verschaft. Overwinning over den dood werden bekend gemaakt in de opstanding van den gekruisigden Christus. Van al degenen, die in het vleesch geleefd hadden, was Hij de eerste, die uit het graf verrees met een lichaam en geest verbonden, een opgestane, sterfelijke Ziel. Juist daarom wordt Hij genoemd „de eersteling van degenen die ontslapen zijn” (1 Cor. 15: 20); „de Eerstgeborene uit de dooden.” (Col. 1: 18; ook Openb. 1: 5.) Direct na de opstanding van onzen Heere „vele lichamen der heiligen, die ontslapen waren, werden opgewekt; en uit de graven uitgegaan zijnde, na Zijne opstanding, kwamen zij in de heilige stad; en zijn velen verschenen”. (Matth. 27: 52-53).

Wij leeren terzelfder tijd, dat een iegelijk, die op deze aarde heeft geleefd en gestorven is, opgewekt zal worden. „die het goede gedaan hebben tot de opstanding des levens en die het kwade gedaan hebben tot de opstanding der verdoemenis” (Johannes 5: 29). Niettemin de wijze, waarop wij op zullen staan, wordt bepaald door persoonlijke condities van rechtvaardigheid of schuld. (Zie 1 Cor. 15: 23; Openbaringen 20: 5-6). Een laterdaagsch Geschrift beschrijft de algemeene opstanding van rechtvaardigen, die voortvloeien zou uit de nabijzijnde komst van Christus en bevat de verklaringen van den Heere in deze woorden: „De bazuin van God zal lang en luid klinken, tot de slapende natiën roepen: „Gij heiligen, staat op en leeft, gij zondaars blijft en slaapt, totdat ik wederom roepen zal”. (Leer en Verbonden 43: 18).

De tweede uitwerking van de Verzoening maakt de zaligmaking voor alle menschen mogelijk door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie; en van deze zijn de volgende

*) Zondagsschoolles voor ouders en theologieklassen.

grondbeginselen: 1. Geloof in de Heere Jezus Christus; 2. Bekeering; 3. Doop door onderdompeling voor de vergeving der zonden; 4. Oplegging der handen voor de gave des Heiligen Geestes.

Het is duidelijk dat vóór de Verzoening door Jezus Christus teweeggebracht, er geen opstanding van de dooden kon zijn (zie Boek van Mormon, II Nephi 9:7-12); en vooruitgang van dien onbelichaanden staat zou onmogelijk wezen. En net zoo verklaren de Schriften, dat zonder de Verzoening van Christus het menschdom in hun zonden zouden blijven, zonder middelen om een herstelling en een vergeving daarvan te ontvangen.

Wij hebben slechts weinig geleerd van de eeuwige wetten, die in de hemelen werkzaam zijn; maar dat de doeleinden van God door wetten ten uitvoer gebracht worden, is buiten allen twijfel. Er kan geen ongeregeldeheid, onstandvastigheid, willekeurigheid of wispelturigheid in Zijn handelingen zijn, want zooiets zou onrechtvaardig wezen. Daarom moet de verzoening in harmonie met de wet haar uitwerking gehad hebben. De zelfopoffering, de onbeschrijfelijke smart en de vrijwillige dood van Eén, die leven en kracht in Zichzelf had om Zijn folteraars, in welke mate ook, te stoppen, en die door niemand verslagen kon worden, totdat Hij het veroorloofde, moest ook Hij onderwerping aan de wetten van gerechtigheid vastgesteld hebben, als die van verzoening en boetedoening, waardoor overwinning over zonde en dood konden en zijn tot stand gebracht. Door het sterfelijk leven en den opofferenden dood van onzen Heere Jezus Christus, zijn de verlangens van rechtvaardigheid ten volle vervuld, en de weg is open voor wettelijke bediening van genade, in zooverre de uitwerkingen van den Val er in betrokken zijn.

Zonde, door den dood gevolgd, kwam in de wereld door de overtreding van den mensch. De onvoorwaardelijke overgang van sterfelijkheid op het nageslacht van dien mensch met al zijn beginselen van een gevallen staat, is, zeggen wij, n a t u r l i j k, omdat we denken iets van overerving af te weten. Is het meer natuurlijk dat de overtreding van één mensch van algemeene uitwerking zou zijn dan dat de het verlossende en besparende tot stand brengen van Eén, ten volste bekrachtigd en geschikt voor het werk van verlossing, van algemeene zegening zou zijn? De Apostelen waren duidelijk in hun antwoord. Dus sprak Paulus: „Zoo dan, gelijk door één misdaad de schuld gekomen is over alle menschen tot verdoemenis, alzoo ook door één rechtvaardigheid komt de genade over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens.” (Rom. 5:18). En verder: „Want er is één God, er is ook één Middelaar Gods en der menschen, de mensch Christus Jezus, Die Zichzelfven gegeven heeft tot een rantsoen voor allen.” (Timotheus 2:5-6.)

Christus, Overwinnaar over zonde en dood, vestigde Zijn recht om de toestanden voor te schrijven, waardoor de mensch zaligheid

kan verkrijgen, en deze zijn samengevat als gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie. Dat de lichamelijke, innerlijke en geestelijke smarten, voorafgaande en vergezelende met de kruisiging, werkelijk en noodzakelijk waren voor het ten uitvoer brengen van Zijn voorbeschikte zending, is bij den Christus in deze bedeeeling bevestigd: „Want ziet, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich zouden bekeeren; doch indien zij zich niet zouden bekeeren, zoo moeten zij lijden evenals Ik. Welk lijden veroorzaakte dat Ik, zelf God, de grootste van allen, sidderde van pijn, en uit elke porie bloedde, en zoowel lichamenlijk als geestelijk leed en wenschte dat Ik de bittere kelk niet behoefde te drinken en terug mocht deinzen. Niettemin, glorie zij den Vader: Ik dronk en voleindigde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der menschen; daarom gebied Ik u wederom u te bekeeren.” (Leer en Verbonden 19: 16-20.)

DE ONGEËVENAARDE STAND VAN CHRISTUS.

Als een Verlosser en Zaligmaker der wereld.

Aan menigten van ernstige en doordenkende menschen, uit vele bestaande, die ernstiglijk in de krachtadigheid van den verzoeningsdood van onzen Heiland als een middel van verlossing van den dood en zaligmaking van zonden gelooven te zijn, is het een overtreffend wonder, dat de opoffering van een enkel leven een doeltreffend middel kan gemaakt worden voor de bevrijding van het menschdom.

De Schriften, die terug-dateeren van het aardse leven van den Zaligmaker, betuigen, dat de Verzoening, die door Hem gemaakt zou worden, als een plaatsvervangend offerande zou wezen, een vrijwillige en liefde-inspireerende wat Hem betreft, en algemeen in zijn toepassing in zooverre als het menschdom zich van zijn heilzaam middel waardig wil maken. Deze toestanden waren door de persoonlijke verklaringen van den helichaanden Christus bepaald en bevestigd door de Schriften in de latere beschrijving van de droevige vervulling op den Calvarieberg.

Het begrip van plaatsvervangenden dienst, waarin iemand kan handelen of fungeeren in het belang van een ander, is zoo oud als het menschelijk geslacht. Niettemin is het door de onbijbelsche opvatting grondig bestreden, dat de goede daden van iemand gerekend kunnen worden als doorschraping van de zonden van een ander. De Schriften, beide, de oude en de nieuwe, de overleveringen der menschelijke familie, het kerkelijk gebruik van altaarofferingen, en zelfs de heiligschennis van de afgoderij der heidenen, zijn verwickeld in de grondige opvatting van een plaatsvervangende verzoening. Dit beginsel, in zijn oorspronkelijken en

onvervalschten vorm van Goddelijke instelling zijnde, was aan Adam geopenbaard („Paarl van Groote Waarde”, hoofdst. 5: 1-7), die offerande offerde overeenkomstig van het toen toekomstige Lam van God, en werd geleerd en uitgeoefend door latere profeten tot den tijd van Christus.

De Schriften bevrijden ons van de opvatting, dat een ieder gewoon sterfelijk wezen, door vrijwillig zijn leven te geven, zelfs als een martelaar voor de beste doeleinden een rantsoen kon worden voor de zonden van zijn medemensch en den dood te overwinnen. Jezus Christus, alhoewel Hij leefde en stierf als één van het menschelijk geslacht, was van ongeëvenaarde natuur. Nimmer tevoren heeft een ander zooals Hij de aarde bewandeld. Christus was het eenigste Wezen onder al de belichaamde geestelijke kinderen van God, dat geschikt en aannemelijk was als de groote offerande van verzoening, in deze bepaalde en verschillende opzichten:

1. Hij was de Eéne gekozene en Voorverordineerde in de hemelen voor dezen vastgestelden dienst;

2. Hij was en is de Eenig Geborene van den Vader in het vleesch, en daarvoor het eenigste Wezen, dat te eeniger tijd op de aarde geboren werd, dat in hun volheid de geërfde eigenschappen van beide, Godheid en menschelijkheid, bezat;

3. Hij was en is de eenigste zondeloze mensch, die in sterfelijkheid geleefd heeft.

Met betrekking op de voorbestemming als Verlosser en Zaligmaker van onzen Heere, heeft Hij ons persoonlijk getuigenis gegeven, waarmede de uitingen der profeten, die vóór Zijn geboorte leefden en de apostelen, die na Zijn dood leerden, in overeenstemming zijn. Twee en twintig eeuwen voor de middeleeuwen openbaarde de onbelichaamde Christus Zich aan een profeet van het Boek van Mormon, zeggende: „Ziet, Ik ben Degene, Die bereid was van de grondlegging der wereld af, om mijn volk te verlossen.” (Boek van Mormon; Ether 3: 14). Tot Mozes sprak de Vader, zeggende: „Gij zijt in de gelijkenis van mijn Eenig Geborene; en Mijn Eenig Geborene is en zal zijn de Zaligmaker.” („Paarl van Groote Waarde”, blz. 2, vers 6). Deze Schriften zijn in overeenstemming met de getuigenis van Paulus over Christus als „van een onbestraffelijk en onbevlekt Lam, dewelke wel voorgerekend is geweest vóór de grondlegging der wereld.” (I Petrus 1: 19-20.)

Als de Eeuwige Vaders Eenig Geboren Zoon in het vleesch, bezat Christus de ingeboren macht om den dood voor een onbepaalden tijd te weerstaan, en dit is net zoo natuurlijk als dat van Hem, afkomstig van een sterfelijke moeder zijnde, de bekwaamheid om te sterven zou voortspruiten. Door de bewerking van natuurlijke wetten van overerving, erfde Jezus Christus de lichamelijke, mentale en geestelijke eigenschappen van Zijn ouders:

de Vader, onsterfelijk zijnde en de moeder menschelijk. Hij kon niet verslagen worden, totdat zijn uur gekomen was, het uur waarin Hij vrijwillig Zijn leven gaf, en stond Zijn eigen sterven toe als een daad van wil. Hoe anders kunnen zijn plechtige verzekeringen aangaande Hem verklaard worden? Overweeg dit bijv.: „Daarom heeft Mij de Vader lief, overmits Ik Mijn leven afleg, opdat Ik het wederom neme. Niemand neemt het van Mij, maar Ik leg het van Mijzelven af: Ik heb de macht het af te leggen, en heb de macht het wederom te nemen.” (Johannes 10: 17-18) en verder: „Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelve, alzo heeft Hij ook den Zoon gegeven het leven te hebben in Zichzelve.” (Johannes 5: 26.)

Christus stierf, maar niet zooals andere menschen gestorven zijn of zullen sterven, omdat zij niet in staat zijn den dood te vermijden, maar Hij stierf voor een bijzonder doel, door vrijwillige overgave. Dus het verzoeningsofferande was geen algemeene dood van een gewoon mensch, maar het sterven van Eén, die macht had te leven. Het was inderdaad een offerande! Als een zondeloos mensch was Christus buiten de heerschappij van Satan gesloten en was op verheven wijze bewust van Zijn eigen rechtsheden. Hij daagde zijn aanvallers op toepasselijke wijze uit: „Wie van u overtuigt Mij van zonde?” (Johannes 8: 46); en in het uur van Zijn ingaan in den Hof van Gethsémané betuigde Hij op plechtige wijze: „De overste dezer wereld komt, en heeft aan Mij niets meer.” (Johannes 14: 30.)

Indien onze Heere door de oorzaak van Satan's macht door overtreding gestorven was, Zijn dood zou slechts een persoonlijke ondervinding geweest zijn, in geen anderen graad van overtreding boetende dan Zijn eigen. Zijn volslagen vrijheid van beleving of bestraffelijkheid van zonden, stelde Hem verkiesbaar, Zijn nederigheid en gewilligheid, leverde Hem geschikt als de verzoenende offerande voor de zonden der wereld. In deze opzichten als in die van Zijn leven in Zichzelf hebbende en daarom de macht over den dood, was Hij van een volstrekten ongeëvenaarden stand onder de menschen. Met deze kennis sprak de Hebreeuwsche Profeet, zeggende: „Zoo waarachtig als deze dingen zijn, en de Heere God leeft, is er geen andere naam onder den hemel gegeven dan deze, Jezus Christus, van wien Ik gesproken heb, door Wien de mensch zalig kan worden.” (Boek van Mormon: II Nephi 25: 20.)

Wat zou het leven heerlijk zijn als ieder de helft deed van hetgeen hij van anderen eischt.

„PREEKEN DIE WIJ ZIEN.”

Ik zou veel liever zien een preek, dan om gehoor te geven
 Aan iemand die den weg mij wijst, maar niet met mij wil streven.
 Het oog is 'n beter leerling en gewilliger dan de ooren.
 Goede raad is vaak verwarrend, maar geen voorbeeld gaat verloren.
 En de beste preekers zijn, die iedere preek verwezenlijken,
 Want van dezen leert het menschdom hooger plaatsen te bereiken.

Ik leer spoedig hoe 't gedaan is, als gij het mij eerst laat zien
 En uw handen zie ik werken, maar uw tong zal mij ontvliên,
 Ja, de toespraak die gij mij geeft, mag heel wijs zijn en ook waar,
 Maar 'k zou mijn lessen liever leeren door uw voorbeeld schoon en klaar,
 Want misschien zou ik misverstaan den raad door u gegeven,
 Maar er bestaat geen misverstand in het zien van eerlijk leven.

Wanneer ik zie een daad van liefde, ben ik ook naar goed geneigd,
 Als een zwakke broeder struikelt, en een sterke achter blijft
 Om dien zwakkeling te helpen, mijn verlangen groeit gewis
 Zoo bedacht en groot te wezen, als die goede vriend daar is.
 Alle reizigers wel weten dat de beste gids op aard
 Is de man, die niet in spreken, maar in voorgaan is vermaard.

Van een goed mensch leeren velen; hetgeen gezien, wordt geteld
 Eene weldaad die bemerkt is, is waard veertig mooi vermeld.
 Hij die staat met eerb're menschen, houd zijn eigen eer ook hoog,
 Want goed leven spreekt in talen, die verstaanbaar zijn voor 't oog.
 Alhoewel een goede spreker mij wel inneemt met zijn macht,
 Zijn de preeken, die ik zie, toch van veel grooter, sterker kracht.

(Uit het Engelsch door J. Ruitenbeek.)

AFSCHEIDSGROET.

Mijn geliefde Broeders, Zusters en Vrienden,

Na zes en twintig maanden onder u gewerkt te hebben, ben ik genoodzaakt spoedig naar huis te keeren wegens lichamelijke ongesteldheid.

Dit is een reden dat ik al mijn geliefden niet meer kon bezoeken. Maar toch wensch ik u nog te bereiken door middel van ons geliefd tijdschrift „De Ster”. In de eerste plaats wensch ik u allen te danken voor hetgeen u voor mij gedaan heeft. Ik ben niet in staat u alles terug te geven, maar God zal u beloonen en u zult de verdiende zegeningen zekerlijk niet ontloopen.

Het is voor mij een blijdschap geweest, op „het dierbaar plekje grond”, waar eenmaal uw wieg op stond, arbeidzaam geweest te zijn, want ik heb het Hollandsche volk lief gekregen, en Holland

is mijn tweede vaderland geworden. Voor de laatste keer wensch ik u nogmaals aan te moedigen om voorwaarts te gaan, en getrouw te blijven aan het heilige en reine Evangelie, hersteld in deze bedeeeling des tijds. Dan hoop ik nog velen van u in het land van Zion te ontmoeten, opdat wij de oude herinneringen kunnen ophalen.

Dat God u allen zal zegenen, is mijn wensch en bede,

Uw broeder der waarheid,

L. C. WHITTAKER.

Overleden.

Te Groningen is plotseling op 3 April onze geliefde zuster Maria Meijer-Van Komen overleden. Zuster Van Komen werd op 16 Dec. 1883 te Groningen geboren en werd aldaar op 23 Augustus 1921 door ouderling Hyrum Dalinga gedoopt en door ouderling Yelle Veenstra bevestigd.

Bladvullingen.

Vriendelijke woorden kosten niet veel. Zij brengen geen blären op de tong of lippen. Wij hebben nimmer gehoord van eenige lichamelijke kwellingen door deze veroorzaakt. Alhoewel zij niet veel kosten, brengen zij heel veel tot stand. Zij maken andere menschen goedaardig. Zij brengen hun eigen beeltenis in de ziel van den mensch; en hoe schoon is zij niet?

Honderd kleine vreugden zijn duizendmaal meer waard dan één groote, evenals een zacht neerdruppelende regen dieper in de aarde dringt en weldadiger aandoet dan een wolkbreuk.

Kleine vreugden brengen ook slechts kleine gevaren voor misbruik en voor omslaan in tegendeel mee.

INHOUD.

Vooruitgang en Geest van Zedingswerk. blz. 117	De ongeëvenaarde stand van Christus blz. 128
Breek uw banden en wees vrij .. 122	Preeken die wij zien „ 131
Zondagsschoolwerk „ 125	Afscheidsgroet „ 131
Philosophie van de verzoening .. 126	Overleden „ 132

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.